

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Iosephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 2. De Progenitoribus & Genealogiâ D. Iosephi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

causa voluptatis, sed sola cogitata sit spiritu: lis gratia prolis.

XXII. Quare quod Menæus Græcus de Sancto dixit Gregorio Nanzianeno. *Si statua ex singulis cunctisq; virtutibus humanâ effigie formanda esset talem fuisse Gregorium scito.* Idem ego fortiori que jure dico de Divo nostro Iosepho. Si statua virtutis formanda est, si virtus ipsa coloribus depingenda est, pingatur D. Iosephus, vel è contra si D. Iosephi forma delineanda est, virtus exprimatur: Detur Sanctissimo Viro frons modestiæ, dentur mansuetudinis oculi, genæ verecundi pudoris, prudentiæ labia, os temperantiæ, liberalitatis ac justitiæ manus, pedes fortitudinis & diligentiæ, pectus denique charitatis.

XXIII. Sed si talis forma exterior, quid dicemus de animâ seu spiritu inquilino? de hoc fulissimè per totum hoc opus: hoc tantùm anticipando præmitto. Quod adulatoriè & mendaciter aut certè hyperbolicè de Alipio jactabat Ennapius in Jamblich. *Alipius fuit totus anima.* Verissimè asserendum de viro illo Sanctissimo de quo mihi hic est sermo, *D. Iosephus totus fuit anima:* ejus enim cogitatio nihil spectabat quod esset carnis, ejus affectus & amor nihil respirabat quod esset carnis: immò nec sensus corpori licet immerfus quidquam sapiebat quod esset carnis, *Erat enim totus anima.*

XXIV. Audeam ergo hic antiquum proferre Theologiæ Rabbiniæ figmentum, quia rei nostræ mysterium videtur continere. Dicunt illi animas hominum scintillas esse ab illo infinito decidas splendore, qui de Dei vultu promicat: Corpora verò ex nivium thesauro, qui sub scabello seu throni ejus subsellio reconditur, educi.

XXV. Quidquid sit de illâ Theologiâ, fictitia sit an Symbolica? Non litigo: quis tamen non diceret divina illa materialia in sancti formationem Iosephi feliciter coaluisse? Illum que totum ex illis compositum fuisse?

XXVI. Enimverò quid in nive spectandum? quod frigida sit & candida in summo. Et cum Divum cernimus Iosephum, ut infra exhibebitur, in ætate floridâ constitutum, cum puellâ omnium specio-

ssimâ diu noctuque cohabitantem, & cum illâ per totos triginta annos continuò conviventem, & continentem ita castè, ut ne vel minimùm carnis passus sit ne dicam æstum, sed nec motum, quid dicemus? Nonnè carnem illius niveam fuisse? O quanta frigiditas! sed ò quantus candor! ò quanta puritas! hæc pro ejus corpore.

Cum verò eum in tot occasionebus adeoque urgentibus, quas in decursu hujus operis videbimus, in quibus temperatissimus quisque concitaretur, tam tranquillum, tam moderatum, tam pacatum conspicimus, an dicemus illius animam aliud quàm æterni luminis è facie Dei promicantis esse scintillam? ut verè ac verissimè si quis ullus de se Divus potuerit dicere Iosephus illud psalm. 4. v. 7. Signatum est super nos lumen vultus tui Domine, dedisti letitiam in corde meo.

Ceterùm cum titulum hujus capituli, *Ioseph filius Davidis Regis*, non significat D. Iosephi Patrem immediatum, ut pater, sed mediatum tantùm & remotum, cumque valde distitum, ut constat ex ejus genealogiâ, Matth. c. 1. cogimur antequam ad ejus Patrem immediatum veniamus, ejus progenitores repetere.

CAPUT II.

De Progenitoribus & Genealogia D. Iosephi.

UASTIO hæc una est è difficilioribus totius Evangelii, & quæ omnes fatigavit ejus Interpretes, nosque hic diutius quàm vellemus detinebit. Sed nostrum & illorum in hoc laborem damnatus damnat Lutherus apud Patrem Canisium lib. 1. de Deipara c. 3. & damnatum censet 1. ad Timoth. c. 1. ubi sic Timotheo Apostolus, *Rogavi te ut maneres Ephesi, cum irem in Macedoniam, & ut denunciares quibusdam ne intenderent fabulis & genealogiis interminatis, quæ quæstiones præstant, magis quàm adificationem Dei quæ est in fide.* Item ad Tit. c. 3. v. 9. his verbis: *Sententias quæstiones & Genealogias, & contentiones & pugnas legis devota, sunt*

sunt enim inutiles & vana.

I I. Sed propius ad rem, nonne ignobilia mundi elegit Deus eodem Apostolo teste, 1. Cor. 1. c. vers. 28. & contemptibilia & ea quæ non sunt, (scilicet in oculis superborum) ut ea quæ sunt, scilicet eosdem superbos qui seipfos demittantur destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu Dei? Quid ergo est quod Christianus Encomiastes in Sancto cujus Magnalia evicere suscipit, Progenitores ejus à quibus carnalem traxit originem attendit, & in illis aut recensendis, aut asserendis & probandis, temporis jacturam simul & laboris ac verborum facit?

III. Certè D. Augustinus in illud psalm. 28. Conteret Dominus Cedros Libani, nullam aliam apud Deum nobilitatem esse præter virtutem eò concludit, quod Principes Ecclesiæ suæ ac ejus Fundatores non alios elegerit quàm pauperes, mundo ignobiles, idiotas & contemptos. Unde oprimè D. Hieronymus ad Celantiam. *Nescit Religio nostræ personas accipere, nec conditiones hominum sed animos inspicit singulorum, servum & nobilem de moribus pronunciat: sola apud Deum libertas est non servare peccatis, summa nobilitas clarum esse virtutibus.*

IV. Quin etiam Apuleius apud Cornel. à Lapide in c. 2. epist. S. Jacobi: *Laudas, inquit, aliquem quia generosus est, parentes ejus laudas non ipsum: si autem quia dives, fortuna hoc debetur: si verò eum laudas quia bonis moribus sit, tunc ipsum virum laudas non aliena.* Et Lucan. in Pis.

Perit omnis in illo

Nobilitas, cujus laus est in origine solâ. Itaque explorandi homines, inquit, bat Bion ad Antiochum, non unde sed quales sint.

V. Unde patet quàm stulta sit hominum vanitas qui eo se meliores æstimant aliis & laudabiliores, quo plures ante se numerare possunt sine ulla intermissione Progenitores: *Omnibus enim nobis, inquit eleganter Seneca epist. 44. totidem ante nos sunt: nullius non origo ultra memoriam jacet, Plato ait neminem Regem non ex servis esse, neminem servum non ex Regibus: Omnia ista, inquit, longa varietas miscuit, & sursum deorsum fortuna*

na versavit. Quis ergo generosus? ad virtutem bene à natura compositus. Hoc unum est intuentium: alioqui si ad vesera revocas, nemo non inde est, ante quod nihil est. A primo mundi ortu usque ad hoc tempus perduxit nos ex splendidis sordidissq, alterna series. Non facit nobilem Atrium plenum fumosis imaginibus. Nemo in gloriam nostram vixit: nec quod ante nos fuit nostrum est. Animus facit nobilem, cui ex quacumq, conditione supra fortunam licet surgere.

Abfit ergò à Sipientibus, abfit à Christianis veri Dei servis putida temporum comparatio, apud quos Christus est novus homo, Adam vetus. *Qua enim, inquit Petrus Blefcensis epist. 3. tom. 12. part. 2. Bibliothecæ Magnæ Sanctorum Patrum, utilitas in veteri trunco si jam emarcuerit, si ab eo fructus commendabilis non processerit. E contra si hominum ullis probro vertenda est aut objienda novitas, id maximè nobilibus inertibus faciendum ac vitiosis, qui sese ipsi, nihil boni agendo, aut etiam malè agendo non novos solum, sed novissimos hominum faciunt de primis.*

Ut porrò hoc per amplius & evidentius pateat, observandum communiter tria numerari nobilitatis fundamenta: sanguinem seu originem, arma, litteras: nam quartum quod ab opibus venit, & ab emptis per eas titulis, etiam, si Horatius dicat,

Et genus & virtus nisi cum re vilior algâ est.

nimis vile & abjectum existimant benè cordati, ut istis accenseatur.

Prima nobilitas est, quæ ab alto sanguine, & à Majoribus vetustis ac Generosis profluit ad posteros non degeneres. Secundam facit Armorum generosa tractatio, heroica facta pro Aris & Focis, pro Patriâ, pro Rege, pro Republica; Dignitates ac gradus militares, fortitudinis merito comparati, Tertia nascitur ex litteris, primisque Curiarum & Tribunalium subsellis eruditione occupatis, & æquitate illustratis.

Sed inter omnes solet ab omnibus præferri prima: & meritò tum quia antiquior est & magis firma, tum quia hæc nobilitas Generis ut plurimum secum

Synopsis

Magnalia

D. Josephi

SV

- secum affert nobilitatem animi.
- X. Verum enim verò quid iuvat sanguis Majorum, si absit virtus illorum? *Omnis*, ut argutè Petrarchus lib. 1. de Remediis dialog. 16. *propemodum sanguis est concolor, sicuti clarior est, id non nobilitas sed sanitas efficit.* Quis nobilior sanguis sanguine Christi, in quo omnium fundata est adoptio Christianorum, per quam non tantum nominamur filii Dei, sed & sumus, 1. Ioan. cap. 3. Certè hæc tanta est, ut D. Chrysostomus homil. 20. in Matthæum, ad illa verba, *Pater noster qui es in caelis*, ex Oratione Dominicâ hæc proferat. *Quid noxa de terrena ignobilitate metuendum est, quando caelesti omnes nobilitate conjungimur? Et nullus alio amplius de illo honore possideat, neque locuples pauper, neque dominus servo, neque iudex ministro, neque Rex milite, neque Philosophus barbaro, nec sapiens imperito? Cunctis enim atque eandem nobilitatem donavit Deus cum dignatus est omnium Pater vocari.*
- XI. Hæc tamen Nobilitas licet tanta omninò vana est, nihil est, si suis actionibus nuda est. Hinc Psalm. 81. vers. 6. *Ego dixi Dii estis & filii Excelsi omnes, vos autem sicut homines moriemini.* Ubi Regius Propheta primò declarat hominis nobilitatem excelsam, in eo quod sit filius Dei. Secundò ostendit hujus nobilitatis licet tam excelsæ vanitatem & inutilitatem, si cum illa ut homines ignobiliter, non ut filii Dei vixerint. Idem ergo est ac si diceret Propheta, *Estis quidem filii Dei fateor, verum tamen quia non vivitis ut filii Dei, quod estis ex adoptione, sed ut homines terreni, quod estis ex creatione; non moriemini ut filii Dei, quos divini & felicior vita expectat, sed moriemini ut homines terreni, quorum omnia mors absorbet.*
- XII. Vin amplius videre hujusce rei vanitatem? Magnum est homini esse filium Dei adoptione, sed infinite majus est esse ejus filium naturâ quod soli competit Christo, ratione suppositi divini. Sed Christus Dominus Ioann. cap. 10. vers. 37. ait. *Si non facio opera Patris mei nolite credere mihi.* Quare quid concludendum hinc nisi quod Sanctus Praecursor, Matth. cap. 3. vers. 9. *Ne velitis*

dicere intra vos Patrem habemus Abraham. Nolite, inquam dicere iste vel ille Patrem habet Davidem, Justinianum, Constantinum, &c. Ut enim pulchrè suo more noster Imperfectus in illum Matth. locum cap. 3. *Quid prodest ei quem sordidant mores generatio clara? aut quid nocet illi generatio vilis quem mores adornant? Ipse se vacuum ab omnibus bonis actibus ostendit qui gloriatur in Patribus.* *Quid profuit Cham quod filius fuit Noë? nonne separatus de medio filiorum, qui secundum carnem frater natus fuerat, secundum animam factus est servus? nec familia ejus sancta potuit defendere impios mores.* *Aut quid nocuit Abraha quod Patrem habuit Thare luseorum Deorum cultorem? nonne separatus à genere suo positus est in caput fidelium, ut jam non diceretur filius peccatorum, sed Pater Sanctorum? Nec potuerunt gloriam ejus sordidare paterni errores.*

Prosequitur eadem eloquentiâ noster Imperfectus. *Aurum de terra nascitur, sed non est terra. Et aurum quidem eligitur, terra autem contemnitur: Et stannum de argento egreditur, sed non est argentum. Itaque argentum, colatum servatur; stannum autem foras expellitur. Melius est de contemptibili clarum fieri, quàm de claro genere contemptibilem.* Hæc iste Sanctus Doctor.

Quibus addo quod noster Petrus Obladen Opere cui titulus *Filius Prodigus*, disc. 7. §. num. 3. in Proto-parentibus nostris Adamo & Evâ Deus non respexit originem, sed virtutem: Si quidem certum est Deum Adamum formasse ex limo terræ, dicente Scripturâ Genes. c. 2. vers. 3. *Formavit igitur Deus hominem de limo terræ*, qui tamen fuit primus Princeps & Caput totius humani generis. O sordidam materiam Praelati tam nobilis! Nobiliori ex materiâ foemina generata refertur, de cujus origine dictum est ibidem v. 21. & 22. *Immisit ergo Dominus Deus soporem in Adam, cumq; obdormisset tulit unum de costis ejus & replevit carnem pro ea, & edificavit Dominus Deus costam quam tulerat de Adam in mulierem.* Quis horum nobilium stemma habuit? Adam creatus est in Campo, Eva in Paradiso: ille ex limo fordido, hæc ex ossè candido: ille ut colonus operaretur

operaretur, hæc ut viventium esset Genitrix. Nunquid ergo huic assignanda erat Prælatūra? Divina tamen Sapientia, tam illustri Creaturæ dixit, *Sub viri potestate eris & ipse dominabitur tui.* Genes. cap. 3. vers. 16. O mirum Dei consilium quo formosæ & nobili creaturæ, sordidum & terrenum colonum præposuit: Cur istud? quoniam virtutes & qualitates pensavit non originem: quid proderat feminæ genitam esse de costâ vivente & solidâ, cum in facti contingentia esset fragilis in mēbris & volubilis in intellectu? Quid contulit in Paradiso flores inter & delicias instituta nativitas, si abjectum animum formoso tecto vestivit? Adam creatus in campo, intellectum formâ possidebat Angelicum, in terreo corpore, animum Regium sustentabat: quæ merita pensans distributor supremus supra sceminam viro contulit Prælaturam. Hæc noster Obladen ex ex D. Ambrosii Observatione lib. de Paradiso c. 4. ubi hæc habet, *Extra Paradisum vir factus est, mulier intra Paradisum, ut adverteres quod non loci, non generis nobilitate sed virute unusquisque sibi gloriam comparat.*

XV. Præterea quis nescit quod quemadmodum ex mari salso dulces fluunt fluvii, ita sæpissimè ex ignobilibus Parentibus nobiles oriuntur filii, & quod è contra ut ex fontibus purissimis & limpidissimis rivus videmus manare turbidissimos & cœnosissimos, ita ex clarissimis natalibus natos spurcissimos: Nam veluti aquæ fluviorum cursu, maris amittunt falsedinem, sic Parentum ignobilitatem filii gestis suis exuunt, & è contra sicut aquæ puri fontis fluxu sordes colligunt, sic nobilium nati vitii genus suum inquinant.

XVI. Denique ideò nobiles censentur illi qui parentes habuerunt qui virtute sua laudem & gloriam sibi comparaverunt, quia existimabantur futuri, vel esse tales quales ii à quibus sunt geniti: nobilitas ergo in præsumptione est, & in conjecturâ tantum habet fundamentum. Hinc sequitur in nullo habendum pretio, nec nobilem censendum eum quem manifestè videmus ignobiliter agere, ac moribus vilem esse, licet Progenitores habeat illustrissi-

mos, quia omnis conjectura & præsumptio cessat ubi adest rei evidentia: unde fit consequenter ut apud Deum nulla nobilitatis ratio habeatur: quia Deus non ex conjecturis judicat, qui omnia perspicit & usque ad fundum penetrat, & ideò sicut coram eo omnis conjectura cessat, sic & nobilitas quæ in eâ fundatur. Quare coram Deo ille solus nobilis est, qui revera, idest qui merito suo & virtutibus suis talis est. Propter quod fortè Angelus in somnis apprens Josepho Sancto eum compellens Filium David, non addit Regis, ut vocaverat Salomonem dicens: *David autem Rex genuit Salomonem ex eâ quæ fuit Uria,* ut innueret Regium titulum nihil esse, & quod virtus D. Josephi per se satis nobilitata, nullo Regio stemmate ad sui decorem & commendationem indigebat: ita noster Sylveira in Evangel. tom. 1. lib. 1. cap. 10. quæst. 13. n. 49. quod cum ita sit, cur ergo dum de D. Josephi magnalibus quæstio est, aliis immoramur quàm ejus meritis & virtutibus recensendis?

Respondeo primò, tria generatim XVII. bona à nobilitate sanguinis quam dixi inter omnes primam, & de quâ hinc sermo, provenire: primò enim nobilitas sanguinis, ut à virtute prodiit ita in virtutem à quâ esse accepit, inclinatur. Et hinc est quod Nobiles videmus magis proclives ad magnanimitatem, fortitudinem, constantiam, sinceritatem, probitatem, justitiam, tolerantiam, sagacitatem, humanitatem, liberalitatem, quæ non parva sunt hominis ornamenta. Quare S. Ambrosius in c. 1. Lucae ubi de Parentibus & Majoribus D. Joannis Baptistæ ita loquitur. *Docet nos Scriptura Divina non solum mores in iis qui predicabiles sunt (qualis fuit D. Ioannes Baptista) sed etiam parentes oportere laudari: ut veluti transmissa immaculata puritatis hereditas in iis quos volumus laudare præcellat.* Secundò habet exemplum Majorum à quibus nobilitatem acceperunt, ut similia agant & quæ illi per quæ nobiles facti sunt: Propter quod D. Hieronymus aiebat, *Nil aliud video in nobilitate, nisi quod nobiles quadam necessitate constringantur, ne ab Antiquorum nobilitate degenerent.* Undè nobilibus qui ignobiliter vivunt

E folet

Synopsis

Magnalibus

D.

Josephi

XVII

folet exprobari obijciendo illis suos Progenitores in quibus gloriantur. Sic Christus Judæis gloriantibus se esse filios Abrahamæ. *Si filii Abrahamæ estis*, inquit, *opera Abrahamæ facite*. Sic etiam Iphicrates Hermodio ignobilitatem, ut qui cerdonis filius esset, sibi impropertanti sic falsè retorsit. *Meum genus à me initium sumit, tuum autem in te desinit*. Ita ex Plutarcho Stobæus serm. 84. Tertio denique Nobilitas virtuti splendorem aspergit, & gratiam non mediocrem. Quemadmodum è contra *Genus deductum ab Illustribus Majoribus ignominiosis factis debonestare probrum est turpissimum*. Teste Philone Iudæo de Ioseph.

XVIII. Cùm ergò hoc genus laudis non defuerit D. Iosepho nostro, cur illud sileremus? quin immò dicamus quis mortalium illum in hac parte superavit? aut quem ille non est transgressus, qui Progenitores habuit primarios totius mundi, maximèque conspicuos à sanctitate, à dignitatibus, à religione, à scientiâ, ab heroicis factis pro Deo, pro Republicâ, pro universo orbe & omni humano genere patris? scilicet Patrem fidei nostræ Abraham, & Principes Patriarchas, Prophetas, Duces, & Reges, Isaac, Iudam, Iacob, Booz, Davidem, Salomonem, & cæteros quos longâ serie recenset Matthæus cap. 1. ex quorum generosissimo & defæcatisimo sanguine procreatus est, & ideò per omnia Magnus.

XIX. Sed quamvis hoc ita sit, indeque soleant alii non parùm laudari, non ideò tamen potissimum hic D. Iosephi gloriosam referimus Progeniem, quod illum ex hoc velimus magnum, quia ex illis descendit, aut etiam illorum mores imitatus est, sed quod ille ex iis descendens tantus evaserit, ut illorum merita longè supergressus illorum gloriæ & splendori cumulum & augmentum tantum addiderit, ut nulla illud assequi cogitatio, nulla lingua quantumvis diserta eloqui possit, ut ideò in ordine genealogiæ Christi Domini videatur positus ultimo loco, quasi in quem defluerint, & qui in se collegerit totum genus suum, & omnium Progenitorum suorum & Christi Domini merita, virtutes, fidem, sanctitatem, coaccervarit: eòque videtur respexisse

ante me Faber Stapulensis in cap. 1. Matthæi, ubi postquam animadvertit quod Matthæus volens Christi Domini genealogiam subducere, ejusque Progenitores recensere, hoc exequitur per D. Iosephum, ac sic quidem ut ab Abrahamo incipiat fidei Patre, & in D. Iosepho nostro desinat, sic infert: *Cùm Abraham ponitur generationum primus, & Ioseph ultimus; Abraham primus est in imo, & Ioseph ultimus in summo: nam ad Christum procedere & accedere, nõ est descendere sed ascendere, & id à carne ad spiritum, ab homine ad Deum.*

Respondeo secundò, ob aliud adhuc emolumentum quod obrigit D. Iosepho ex suis natalibus, Genealogiam referre convenit, & illud quidem præcipuum quod scilicet inde accepit ut posset esse Sponsus Deiparæ & Pater Christi Domini: ex quo sine dubio longè major illi gloria accessit quàm ab Avis & Pro-avis: nam gloria quam ab Avis & Pro-avis accipere potuit modica fuit & temporalis. At illa quam à Christo Filio accepit summa est & æterna: Bona quæ à Pro-avis hæreditavit nulla nisi fortè aliquam indolem ad bonum: At à Christo Filio suo vera bona possedit, scilicet gloriâ singularissimam & præcipuam, & omnia quæ intuitu suæ electionis in Patrem Christi accepit.

XXI. Quod si jura simplicis & minoris cognationis ita asseruit & promovit Christus, ut constat in S. Joanne Baptistâ, de quo tam magnifica Scriptura, & ex illâ SS. Patres proferunt, in hujus Parentibus Zachariâ & Elizabethâ; & in aliis benè multis quos ex eadem cognatione suâ ad Sanctitatem, Apostolatam, & ad Sacros Magistratus evexit ut constat, in remotissimis etiam Israëlitis scilicet omnibus, pro quibus, quia inter illos ortus & Progenitoribus suis collateraliter illi conjuncti, maximè principaliter ac primariò se venisse protestatur frequenter in Scripturâ, & quibus utique plura contulisset nisi ipsi se charitate Patriæ abdicassent & indignos reddidissent, quid non contulit D. Iosepho cum quo illi tam stricta conjunctio? Nam non solum fuit Christi Consanguineus ut illi, utpotè ex eadem stirpe, ut constat ex hac Genealogiâ, ex eadem Parentelâ, ut patet ex matrimonio

monio cum sua Matre unica Parentum suorum herede, ut clarius patebit ex dicendis, sed etiam illius verè & stricto iure Pater, ut probabimus part. 2. tract. 2. Cum autem talis esse minimè potuisset si ex aliis Progenitoribus quàm Christus descendisset; idè illa probanda & ab errantium cavillis vindicanda.

XXII. Respondeo tertio ad Lutherum, Apostolum damnare tractationem genealogiarum quæ non præstant ædificationem Dei quæ est in fide, ut patet ex eisdem Apostoli verbis & contextu: non ergò tractationem hujus Genealogiæ, quæ est ipsamet Genealogia & descensus Christi Domini secundum carnem. Hæc consequentia est evidentissima & certissima, quia certissimum est fidem nostram huic veritati ut fundamento initiali inniti quod ipsius Author sit Messias, Patribus toties ante legem & sub lege repromissus. At ut ille sit Messias necessarium est, ut sit, & ostendatur esse ex Tribu Juda, & descendens ex eâ per Davidem, ad quem de Christo facta est repromissio quod ex ejus semine descensus esset, ut constat ex Scripturis. Cum ergò futuri essent vel qui negarent, vel qui in dubium revocarent an Christus ex Abraham & Davide esset progenitus; atque ad eò aut negarent, aut dubitarèt an esset Messias, ac propterea prætextum se habere putarent ut ejus Evangelio negarent assensum & fidem, oportuit omninò ut descensus ille demonstraretur & justificaretur, quod factum ab Evangelistis qui seriem Progenitorum Christi tam naturalium, quàm legalium eo sine tam studiosè subdixerunt.

XXIII. Quia verò utraque series ab utroque Evangelistâ Matthæo & Luca deducta, non leves offert scrupulos, atque ex unâ, Judei perfidi, Ethnici cæci, & hæretici maligni, argumenta contra illâ deprompserunt, & ex aliis Scripturæ locis adhuc alia ad utramque explodendam, quæ ipsi existimaverunt ineluctabilia, nunquid necessarium fuit descensum illum defendere, atque illum comprobando esse verissimum ac legitimum, eum ex sacrilegis ipsorum manibus eripere? Elegantissimè itaque Divus Anselmus lib. Cur Deus homo, cap. 2. *Sicut rectus ordo exigit quod pro-*

funda Christianæ fidei prius credamus, quàm presumamus ratione discutere, ita negligentia mihi videtur si postquam confirmati sumus in fide, non studemus quod credimus intelligere.

Præterea dico Apostolum damnare tractationem vanarum & interminataram genealogiarum: sed si vanum esset Christi Domini quæ est ipsa D. Josephi, subductam ab Evangelistis genealogiam elucidare, nonne etiam vanum fuisset illam subduxisse? immò longè vanius, cum nihil profuerit, immò multum obsuerit subduxisse, si desint adversus contra dictores vindiciæ. Quippe cum ex subductione capiant fidei hostes non levia in specie argumenta, quibus ipsa, & quæ in eâ fundatur fides Messias pessum eat, nisi per sanam explicationem affusa illi ab eis caligo dispungatur.

Confirmatur hæc responsio, quia cum hæc Genealogia pars sit Evangelii, ac tanti momenti quanti mox ostendimus num. 22. Profectò ejusdem est cum toto Evangelio universaque Scripturâ conditionis: Quare faciunt pro hoc loco ea omnia quæ à Controversistis proferuntur contra Novatores pro totâ Scripturâ, ut sensum ejus non omnibus obvium ostendant, ac consequenter necessariam esse ejus explicationem ab iis dandam & accipiendam quos in Ecclesiâ suâ Doctores posuit Deus, cujus œconomia est res credendas inspergere dubitandi causis, ut trans obtutum nitens penetransque credulitas, non ignavâ victoriâ præmium referat.

Tandem nihil minùs velle Apostolum, quàm quod ipsam voluisse vult Lutherus. Res ipsa loquitur, damnat enim Apostolis solùm genealogiarum tractationem stultarum, seu quod eodem redit interminataram, sive ut vertit D. Ambrosius *infinitarum*, id est in quibus non potest inveniri initium aut quidquam certi, idè quæ inutiles & vanas. Vide D. Chrysostomum, Oecumenium, Theophylactum, & alios Interpretes ad istum locum. Ergò non omnium genealogiarum absolutè, tanquam omnes sine ullo discrimine sint stultæ, inutiles & vanæ: hoc enim absurdum esset nimis, cum Scriptura frequentissima

frequentissima sit in recensendis magni nominis personarum genealogiis, ut videre est passim in libris Genesis, Iudicum, Regum, Paralipomenon, Iudith, &c.

XXVII. Potest etiam dici cum nostro Sylveira in Evangel. Tom. 1. lib. 1. cap. 2. quæst. 4. venerari, magnificere, & operose Genealogias attexere, propter elationem & vanam ostentationem damnat Apostolus. Genealogias investigare ad veritatem inveniendam, manifestandum & manutendum unius cuiusque jus ad successionem ut fecere nostri Evangelistæ, res bona est, laudabilis & necessaria. Non ergo Theologo vertenda vitio, sed laudi, diligentia quæ tractat de castissimi Christi Patris virginei que Virginis viri Genealogiâ, etiam ut illa à Christi Genealogiâ abstrahere posset, quanto magis ergo ut nunc quando ipsam Christi Genealogiam exequitur?

XXVIII. Quin immo cum uterque Evangelista Matthæus & Lucas, vel potius Spiritus sanctus non aliter Christi Domini Genealogiam, quam per D. Iosephum subducendam duxerint: Ethnici verò Judæi & hæretici præcipua quæ contra ipsam torquere solent tela ex iis quæ in ipsâ Divum tangunt Iosephum petita sint; profecto perspicuum est partes nostras hic contra ipsos desiderari, atque huius maxime loci esse, Sanctissimam illam Christi Domini Genealogiam illustrando defendere.

XXIX. Porrò triplex est argumentorum genus quod Iudæi (quorum unum se audivisse Romæ multos pervertentem refert D. Hieronymus in Epist. ad Titum c. 3.) Ethnici ut Celsus apud Origenem lib. 2. contra ipsum, & contra Julianum, apud S. P. nostrum Cyrillum Alexandrinum lib. 8. contra eundem. Hæretici maxime verò Manichæi, ut Faustus apud D. Augustinum lib. 3. contra ipsum & alibi, ex utraque Genealogiâ decerpserunt, quibus illam inextricabiliter implicatam obganniunt & consequenter exhibendam.

XXX. Primum sumitur ab impertinentia utriusque Evangelistæ qui cum Christi Genealogiam susceperint ex professo describendam, non illam attexerint, sed D. Iosephi ex quo non descendit

Christus. Secundum à dissonantia utriusque inter se in recensendis D. Iosephi Patre immediato cæterisque sursum ascendendo eius Progenitoribus. Tertium compingitur ex multis admixtis in eadem Genealogiâ quæ dissentunt ab aliis Scripturæ locis, ut necesse sit vel has esse falsas, vel illam vel utramque Genealogiam: De quibus in sequentibus sigillatim.

Sed hoc à SS. Patribus & Scripturæ XXXI Commentatoribus, jam usque ad nauseam actitatum est iniquis; fateor: verum hi in varias ac diversas abiecerint sententias maxime circa secundum argumenti genus quod est à dissonantia utriusque Evangelistæ inter se in assignando D. Iosephi Patre immediato & huius majoribus: sintque illæ sententiæ in tam variis libris dispersæ, quorum nullus forte omnes refert, eas hic recolligemus & examinabimus, eam quæ melioribus nititur rationibus eligemus, & si quid novi ad eam magis fulcendam occurrerit proferemus. Ergo sit

CAPUT III.

Satisfit primo argumento contra hanc Genealogiam ducto ab impertinentia Evangelistarum Matthæi & Lucæ in ea subducenda.

EVANGELISTARUM Matthæi & Lucæ in hoc casu ineptiam maxime verò Matthæi statim deprehendet (inquiunt adversarii) quisquis bene perceperit causam deducendæ huius Genealogiæ. Porrò hæc non alia fuit, nisi quia cum promissiones factæ Patribus, maxime verò Abrahæ & Davidi, de quibus pater ex Scripturâ, pollicerentur Messiam ab omnibus sæculis expectatum, ex eorundem Abrahæ & Davidis semine esse descendurum, omninò necessarium fuit, ut Christus Dominus probaretur esse Messias, ostendere ipsum non tantum ex Abraham, sed etiam ex Davide ortum ducere, quod quidem illi Evangelistæ susceperunt faciendum in suis Genealogiis, maxime verò Matthæus, quando-